

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 740/06
06.09.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Мирјане Грубић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог "ББ" чији је пуномоћник БА, ради утврђења постојања радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж.І 863/2005 од 31. децембра 2005. године, у седници одржаној 6. септембра 2006. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДА СЕ пресуда Окружног суда у Ужицу Гж.І 863/2005 од 31. децембра 2005. године и пресуда Општинског суда у Новој Вароши П. І бр. 367/05 од 20. септембра 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новој Вароши П. І бр.367/05 од 20. септембра 2005. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено је да му није престао радни однос по решењу бр. 123 од 6. фебруара 2004. године што је тужени дужан признати и тужиоца вратити на посао. Ставом другим изреке, одлучено је да тужени тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 34.500,00 динара.

Одлучујући о жалби туженог Окружни суд у Ужицу је пресудом Гж.І 863/2005 од 31. децембра 2005. године одбио као неосновану жалбу и првостепену пресуду потврдио.

Против пресуде Окружног суда у Ужицу тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао пресуду на основу овлашћења из чл. 399. ЗПП, ("Службени гласник РС", бр.125/04 од 22. новембра 2004. године, који је ступио на снагу 23. фебруара 2005. године) и нашао да је ревизија туженог основана.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац био радник туженог и да је тужени дана 6. фебруара 2004. године донео решење заведено под бр. 123, којим је тужиоцу престао радни однос код туженог због непоштовања радне дисциплине. Пре доношења тог решења тужени је послао упозорење тужиоцу које је заведено 28. новембра 2003. године, тражећи од њега да достави извештај о привременој спречености за рад за месеце август, септембар и октобар 2003. године. Тужени због пропуста радника поште није тужиоцу доставио ни упозорење, ни решење о престанку радног односа. Тужени је на рочишту пред Општинским судом у Новој Вароши дана 9. децембра 2004. године у предмету П.І.бр.317/04 истакао чињеницу да је тужиоцу престао радни однос. Стога је тужилац наредног дана 10. децембра 2004. године у Дому здравља у ___ узео извештај о привременој спречености за рад за цео период од 3. новембра 2003. године па до 29. новембра 2004. године.

По оцени Врховног суда, а на основу до сада утврђеног чињеничног стања не може се испитати правилност примене материјалног права.

Законом о раду ("Службени гласник РС", бр.70/2001), одредбом чл. 80. прописано је да је запослени дужан да најкасније у року од 3 дана од дана наступања привремене спречености за рад у смислу прописа о здравственом осигурању, о томе достави послодавцу потврду лекара која садржи и време очекиване спречености за рад. У случају теже болести, потврду из става 1. овог члана уместо запосленог послодавцу достављају чланови уже породице или друга лица са којима живи у породичном домаћинству. Ако запослени живи сам, потврду из става 1. овог члана дужан је да достави у року од три дана од дана престанка разлога због којих није могао да достави потврду. Лекар је дужан да изда потврду из става 1. овог члана. Ако послодавац посумња у оправданост разлога за одступање за са рада у смислу става 1. овог члана може да поднесе захтев надлежном здравственом органу ради утврђивања здравствене способности запосленог у складу са законом.

Становиште нижестепених судова је да спорно решење о престанку радног односа није у складу са законом већ је решење о престанку радног односа незаконито јер је тужени као послодавац поступио супротно чл. 101. ст. 2. Закона о раду, јер је пропустио да тужиоца као запосленог пре отказа уговора о раду због непоштовања радне дисциплине упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду, не може се прихватити као основана.

Нижестепени судови су пропустили да утврде битне чињенице, везане за отказни разлог, и правилну

примену чл. 80., чл. 101. ст. 2. и чл. 122. ст. 2. Закона о раду.

Налазећи са наведених разлога да због погрешне примене материјалног права битне чињенице за одлучивање о благовремености тужбе, као и о тужбеном захтеву нису у овој парници на несумњив начин утврђене и разјашњене, првостепени суд ће у поновном поступку утврдити све битне чињенице које су везане за отказни разлог туженог, а у вези са пријемом упозорења и решења о престанку радног односа и уредној достави, и о дознакама у вези са боловањем у назначеном периоду и времену прибављања истих. Потребно је да се разјасни да ли је тужилац знао да му је престао радни однос, као и када је за то сазнао (да ли је одбио пријем писмена). Када првостепени суд утврди све битне чињенице донеће нову одлуку у погледу основаности тужбеног захтева.

Са напред изнетих разлога а на основу одредбе чл. 406. ст. 1. ЗПП-а одлучено је као у изреци овог решења.

Председник већа-судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд